

[Kjeld Olesen.]

steren ved påsketid: lad os nu komme i gang med at forhandle og finde løsninger, for problemerne bliver større og større.

Socialdemokratiet, ikke regeringen, måtte i sommermånederne udarbejde den økonomiske helhedsplan. Først da vi forlangte statsministeren til samråd i økonomisk-politisk udvalg i august måned, så begyndte man; først i august måned kom der nogle punkter på bordet, vi fandt dem ikke tilfredsstillende, men man var dog i gang. Først da vi kom hen i den 11. time, fik man gang i et forhandlingsforløb, som må siges at være temmelig ejendommeligt, når man ser, hvordan der først blev sagt nej til os og senere blev sagt: kom igen. Vi kom igen, hver gang man bad om det, men alt lagt sammen skyldes det dårlige nedskæringsforlig, man nu er blevet enig om, ikke mindst dette, at man ikke kom i gang i tide.

Vor hovedanklage mod regeringen om beskæftigelsen er, at man har været for passiv, at man alt for sent har fået sat skub i tingene, og da man endelig fik sat skub i tingene, var det langt fra tilstrækkeligt. Så bliver kendsgerningerne, selv om det måske nok kan lyde pænt, når det bliver sagt: det er ikke vores hensigt, så bliver resultatet, at de arbejdsløse, hvis antal vokser fra dag til dag, først og fremmest kommer til at betale prisen for denne manglende indsats.

Vi får senere lejlighed til at diskutere enkeltheder, også dette med de 40.000 boliger. Jeg kunne bare ved denne lejlighed lide at sige, at det er beklageligt, at der, når man indgår et forlig mellem flere partier som f. eks. boligforliget, skal herske endog stor uenighed om, hvad man egentlig er blevet enig om. Jeg tænker her på, hvad sjældent sker: at det konservative folkeparti og socialdemokratiet er aldeles enige, når den boligpolitiske ordfører for det konservative folkeparti, hr. Bendix, udtaler endog meget klart, at disse 40.000 jo ganske simpelt er en opgave, man skal have klaret. Det er både minimum og maksimum, sagde han forleden dag. Tydeligere kan det ikke være. Lad os vende tilbage til det, når vi i næste uge skal drøfte dette med beskæftigelsen.

Til udenrigsministeren og i denne forbindelse også statsministeren har jeg ingen egentlige bemærkninger. Nu synes jeg, vi skal vente til næste uge. Jeg synes, det nok

var værd at notere sig det, jeg på mit partis vegne sagde: lad os bruge tiden til at tænke os om i. Det er ikke socialdemokratiet, der fører en meget kraftig kritik frem her, det er også andre partier, og i hvert fald er det ikke lykkedes at dæmpe kritikken ned efter de seneste oplysninger, tværtimod er den taget til. Men lad os som sagt vende tilbage i næste uge.

Til økonomiministeren: tak for besparelser. Også disse besparelser får vi anledning til at diskutere, plus flere. Det eneste, jeg vil sige, er dette: nu har vi i adskillige debatter i dette ting og i udvalgsarbejdet hørt om, hvor umuligt det er at føre selektiv kreditpolitik, at man jo ikke kan bringe det ud i praksis, at der er så og så store vanskeligheder forbundet med det. På den baggrund er det, jeg vil rette en meget varm og velment tak til økonomiministeren, for jeg kan ikke se andet, end at den aftale, man nu har indgået med Nationalbanken om oprettelse af et institut, og andre enkeltheder, falder ind under det begreb, vi kan kalde for selektiv kreditpolitik.

Til sidst vil jeg sige, at det er vel nok sjældent, at man starter en åbningsdebat med at få anmeldt to forespørgsler. Når socialdemokratiet har gjort det, er det, naturligvis, fordi vi finder, at det er nødvendigt. Vi er ikke ene om at være kritiske over for regeringen. Jeg har nævnt, hvad forligspartier har ført frem omkring dette med, at der ikke er en sammenhæng i tingene, at man ikke har lavet en langsigtet økonomisk planlægning. Den er heller ikke lavet endnu. Hvis vi tager, hvad der reelt ligger i dette ting, så har vi socialdemokratiets helhedsplan som det eneste bidrag, der medtager de faktorer, der indgår i en samlet økonomisk politik.

Vi kommer til at stå over for endog meget, meget store problemer i den kommende folketingssamling. Vi vil yde vort bidrag. Vi ved, vi har vort ansvar. Men jeg vil godt slutte med at sige, at det, vi står over for, er et arbejde, vi går ind til uden de store håb om tilstrækkelige resultater, så længe vi har den nuværende regering.

Gede (FP):

Jeg vil først takke statsministeren for tilsagnet om, at regeringen ikke nærer planer om at afhjælpe beskæftigelsesvanskelighe-